

Историја

Археолошка налазишта у селу Karyotes доказује да је острво било насељено још у праисторијско доба. Заправо, више је него вероватно да су острво насељавали Pelasgians – и још у доба неолита, док керамика из бронзаног доба која је пронађена на острву, сасвим сигурно нам говори да је острво било насељено око 2.000 г.п.н.е. Први становници Самотракија како се претпоставља су били Kares, после њих су дошли Трачани који су острву дали велики број назива, као што су: Saonisos, Levkania, Dardania и Meliti. Када је острво постала грчка колонија у 7 веку п.н.е., становници су одбацили стара имена и острво назвали Samothrace.

Самотраки је религиозни центар, поштован и штићен све до римског освајања, чак до краја IV б.п.н.е, када је хришћанство чврсто успостављено. Храм Великих богова, најстарије место обреда обожавања богова, се такође, приписује прехеленском становништву острва. Слављење Великих богова, укључивало је церемоније и мистерије, и могли су му приступити сви становници, без обзира на социјални статус, старост или националност.

Грчки краљеви Македоније, Тракије и Египта ставили су Храм под своју заштиту и обогатили га мермерним конструкцијама и приносили жртве, руине су очуване до данашњих дана. Након што је Александар Македонски освојио Персијско царство Самотраки постаје значајно светилиште помораца. Након пропасти римског царства острвом је владала Византија. Године 1430 Самотракијем је владао Gattiluzi. Остаци тврђава у Paleopolis-у, Chori I Phonia говоре нам да је владар Palamedus Getteluzi утврдио острво. После промене владара од Ђенове до Венеције, Самотраки 1479. године подпада под Турску власт.

Самотраки је пропадао током Средњег века и споменици су порушени и коришћени као материјал за градњу зграда. Искрцавањем турске војске 1821. год. Резултирало је пљачкањем, пустошењем, масакром над становништвом. Велики део становништва је побијен а преживело становништво је продавано у робље, међу овим последњим су били и пет самотрачких Светих мученика, који су одведени у Инстамбул и преобраћени у ислам. Много година касније они су побегли и вратили се на острво и поново пришли хришћанству. За казну турци су их мучили и погубили 1835 на Макрију. Сећање на њих се слави још на Макрију, планини Атос, где се врши служба у њихову част, сваки прве недеље после Ускрса.

Грчка флота је ослободила острво 1912. године, и његово припајање Грчкој потписано је 1914. године.

Чувена статуу Нике од Самотракија је пронашао француз Шампоазо (Champoiseau) 1863. г. близу Светилишта Кабирија. Ова чисто бела статуа је стајала на танким мермерним плочама на вишем од базена две фонтане. Ова фонтана је била правоугаона конструкција од кречњака из 2 века окренута ка северу, уживајући у прелепом погледу на море. Била је осмишљена тако да се види са бродова који су долазили у луку. Гравуре на блоковима који су представљали нижи и дубљи, од два базена фонтане, још увек приказују сцене из луке. Статуа Nike је посвећена Dimitrosu Опкољивачу у част његове победе у битци на мору близу Кипра. Стојећи на пијадесталу у облику прамца брода изгледа као да Nike лети на својим раширеним крилима, којима ветар и таласи нису могли да сметају.

Nike од Самотракија је исклесав вајар са Родоса, висока је 2,5 m и даривана је Светилишту 190 г.п.н.е. од стране становника Родоса који су тиме овековечили своје победе над Antiohusom III. Оригинална статуа се сада налази изложена у париском Лувру.